

jeg næsten mangler alt personligt Kendskab, er ikke for mig en Fornøjelse, som jeg ikke vel kan unde dem, der ikke er meget velstillede, og det at formindske deres Adgang til at søge en rimelig Adspredelse har jeg ikke megen Lyst til. Altsaa, i Øjeblikket ser det ikke ud, som om Besøget paa disse forskellige Steder er saa stort, at der er nogen Rimelighed for at sige, at denne Skat er af en saadan Art, at vi kan gaa til en Forhøjelse af den. Men det kan jo være, at en nærmere Undersøgelse af dette Forhold vil belære mig om noget andet. Jeg har ikke faaet nogen Indberetning derom, jeg har foreløbig kun at holde mig til Statsregnskabet. For det andet er jeg ikke vis paa, at det Beløb, man vil faa ind, er saa betydeligt, at der er nogen særlig Grund til just at beskæftige sig med denne Skat. Og, som sagt, saa snart der kommer et moralsk Element ind, idet man mener, at det er forkert af Folk at fornøje sig med at gaa i Teatre, Biografteatre, og hvad det nu er, saa viger jeg tilbage derfor, for af de Adspredelser, som Folk søger, synes disse mig dog at være de mest anbefalelsesværdige, i alt Fald dem, man mindst bør gaa imod.

Det andet Eksempel, som det ærede Medlem (Ole Hansen) nævnedes paa Afgifter, som man kunde tænke sig at indvinde mere af, var Rangskatten. Om denne gælder det samme som om Forlystelseskatten, at det, der kan tænkes indvundet, er ganske ubetydeligt mod, hvad der tiltrænges. Og i alt Fald staar det saaledes for mig, at en Finansminister og en Rigsdag ikke just skal søge rundt omkring for at faa Indtægter, men tage dem der, hvor de kan flyde nogenlunde rigeligt. Dette at skaffe sig 100,000 Kr. her og 50,000 Kr. hist er jeg i og for sig imod; det forekommer mig at være en urimelig Maade at lovgive paa. Naar man trænger til 50 Mill. Kr., saa er f. Eks. dette at fordoble Rangskatten for at faa 50—60,000 Kr. ind jo sandelig ikke Umagen værd. Men dernæst er det et Spørgsmaal, om man virkelig faar dem ind. Rangskattens Oprævning ligger under Finansministeriet, og min Erfaring er, at der hvert Aar indgaar overmaade begrundede Forestillinger til Finansministeriet om Fritagelse

for denne Skat. Og vi bevilger med den Ret, vi har, saadanne Fritagelser. Det er jo saaledes, at mange Mennesker er, hvad de ikke kan gøre ved, fødte med Rang, fødte Grever, Baroner o. s. v., men mangler det til Titelen hørende Grevskab eller Baroni, og de er ikke den mindste Smule heldigere stillede end andre Mennesker, fordi de har faaet denne Titel i Fødsels-gave. Der er Grever, der sidder med 1,800—2,000 Kr. om Aaret, og som da ikke urimeligt søger om Fritagelse for den Rangskat, som nu en Gang paaligger dem. Og Finansministeriet bevilger denne Fritagelse. Men dernæst er jo, i alt Fald saa længe dette Ministerium har siddet, Antallet af Rangspersoner ikke egentlig forøget, idet der overhovedet ikke mere uddeles Titler. Der er ingen Grund til at ræsonnere videre over, hvad Kancelliraader og andre betaler, for der laves i Øjeblikket ikke flere Kancelliraader, vi nøjes med dem, vi har. Rangspersoner er altsaa i og for sig noget forsvindende her i Landet i Øjeblikket, og jeg er ikke sikker paa, om det ikke vil vedblive at gaa saaledes, selv naar dette Ministerium erstattes af et andet. Naar det ærede Medlem siger, at der er Grund til at forandre paa disse Forhold, saa er jeg enig med ham, men jeg er egentlig ikke enig med ham i at gaa den Vej at fordoble Skatten. Jeg synes snarere, at der var Grund til at afskaffe den, for det er dog en lille Smule latterligt for Staten at opkræve disse 50,000 Kr. om Aaret af Folk, der dels har medfødt Rang, dels har faaet tillagt en Rang af tidligere Myndigheder. Men lad dette nu være, det har jeg dog ikke villet foreslaa. Men jeg er af den Mening, at det er et Punkt, hvor vi vel en Gang skulde se at komme til Enighed om at reformere paa den Maade, at Rangen afskaffedes. Jeg ved godt, at dette har sine Vanskeligheder. Tildeling af det, man kalder Hoffitler og lignende, er jo noget, der hører til Kongens Prærogativer, og som andre ikke har noget at gøre med i Øjeblikket — med „i Øjeblikket“ mener jeg, at man maaske kunde komme til en Forhandling om Sagen med Kongen, hvis Kongen skulde ønske nogen Forandring paa dette Punkt. Men de øvrige Arter af Rang kunde man pas-